

30 De colono partariō etiam dubium est; nam quibusdam placet, eum à successore singulari expelli nequire; at veritas est, solum pro eo anno currens ad locationem continuandam successorem teneri, Gregor. Lop. ubi proxime, Caroc. d. quæst. 25. nu. 14. cum seqq. late Guttier. d. c. 8. ex nu. 52. Gratian. disceptat. forens. c. 37. n. 3. Surd. decis. 52. n. 12. Pet. Barbos. tamen contra tenet, n. 30.

31 Non paucis aliis limitationibus omisis, quas DD. in principio hujus capituli laudati congerunt, animadvertiscuntur erit, quod omnia supra tradita solent fallere quoties in contractu fraus intervenit, veluti quando fundus locatus venditur ut colonus ejiciatur; quo casu emptor locationi stare constringitur; vel è contra si is, qui cum pacto retrovendendi emerat, rem locaret in plures annos, de proximo redimendam fore cognoscet, tunc redimens conductorem posse expellere; Caroc. d. rubr. de successori. post. q. 12. tit. 5. de loc. in fraud. Merlin. d. q. 172. nu. 60. cum seqq. Amat. cum pluribus, sup. lib. 2. resolut. 68. num. 6. Guttier. d. c. 9. num. 45. 73. in fine.

32 Est quoque notandum, quod licet in casu d. l. empori, permisum sit emptori colonum propria auctoritate expellere secundum Glossam ibi, verb. Colono, quam communiter sequuntur DD. Caroc. d. quæst. 25. n. 5. Tusch. n. 42. Aug. Barbos. alios referens, n. 31. id temperandum est, nisi colonus, vel inquinilus de facto resistat; nam tunc ad Judicem recurrentur erit, ut viterit scandalum; Cancer. d. c. 14. n. 37. Aug. Barbos. n. 32.

Ibi: Nisi habitatio à venditore excepta sit.

33 Quoties in alienatione convenit, ne colonus vel inquinilus ejiciatur, huic pactioni standum erit; Greg. Lop. in d. l. 19. glos. 6. tit. 8. part. 5. Pat. Molin. d. disp. 490. nu. 3. Surd. decis. 264. nu. 7. Guttier. n. 1. Ant. Gom. d. c. 3. nu. 9. vers. Tertio limita, Tusch. d. conc. 418. nu. 2. Card. Lug. nu. 17.

34 Idem juris est, si locationem successor approbet tacere, vel expressè, quia amplius penitente non licet; Gregor. Lop. sup. glos. 5. vers. Adde alium casum; ubi emptor. P. Molin. n. 4. Guttier. à num. 10. August. Barbos. nu. 15. Molin. de primogen. lib. 1. cap. 21. nu. 6. ubi docet, majoratus successorem recipientem à conductore antecessoris pensionem unius anni, non videri contractum comprobare quoad reliquias, ad quos locatio facta est; Castill. controversiar. tom. 5. cap. 161. nu. 15. vers. Majoratus autem, Rota apud Ludovic. decis. 90. num. 12. Card. Lug. vers. Secundo excipitur.

35 Similiter successor majoratus, qui locationi, antecessore vivente, consensit, nequibit post mortem eiusdem colonum, vel inquinilum ejicere: Padilla in l. unum ex familia, s. Si de falcidia, nu. 13. ff. de legat. 2. Molin. nu. 5. Gregor. Lop. in l. 2. glos. ultim. circa fin. tit. 8. part. 2. Pat. Molin. disp. 491. n. 2. Quod generaliter docet Pet. Barb. n. 10.

Ibi: Ex quo patet excepta à venditore.

36 Dubia videtur resolutio Glossæ in l. si mercedens 55. s. ult. ff. de actionib. empl. quatenus probat, habitatione inquinilis excepta in venditione, expelli non posse gratis habitantes, quibus vendor de evictione tenetur, quoniam per illud pactum sibi voluit prospicere. Hoc inquam juris principiis parum congruit; imo emptor omnes indistincte, qui pensionem non solverint expellere non prohibetur; nam ut gratis inhabitantes censerentur excepti, expressum de eis mentio fieri debuit: quod & sentit

Labeo, qui absolute omnes gratis habitantes excludi permittit, nec distinguere nos oportet, cum lex abfque distinctione loquatur, l. de pretio 10. cum vulgaris, ff. de Publician. in rem act. Quod manifestum fiet, si veram rationem, qua moverut Consultus, ex aetate investigemus; non enim est illa, quam clostra existimat; nempe venditorem duntaxat excepte videri eorum habitationem, quos non expelli sua intererat propter evictionem; non autem eorum quibus expulsis, nullum sibi damnum imminebat; & ita ex defectu voluntatis vendendis sine mercede habitantes, qui actionem de evictione non habebant, excepti non consentur.

Hæc itaque ratio sustinenda non est, quoniam Labonis sententia procedit propter defectum consensus emptoris, cui in eo textu consulitur ac faveatur, licet enim vendor pactus sit, ne habitatores insula vendita, exire cogarentur, emptor solum se astrinxit ad standum locationi, pensione recepta, & per pactionem illam juri suo expellendi inquinilos omnes ab insula (ut alia poterat, d. l. emptori, d. l. 19. part. 5) renunciavit; nec divinare tenetur aliquos esse, qui ex liberalitate vendoris, aliamè causa, gratuita habitatione fruebantur, cum hoc non praedium fuerit, cap. super hoc 5. de renunciatione, l. cum de indebito 15. ff. de probat. lib. 6. titulus 14. parte 3. & frequentissimum sit, ut dominus ad habitandum locentur, qua extimatione contractui consensit, cui forsitan non consentit, si dicteretur palam habitationem gratis esse praestandum, aut saltene vilius ob pactum adeo onerosum comparet, argumento l. fundi partem 79. ff. de contrab. emptori. Que cum ita sint, quid ad rem, ut vendito de evictione possit convenire habitatoribus necne? qui esti maxime vellet sibi consulere, omnésque excipere, quibus ejusdictis, incommunum sentiret, id nisi apertius in pacto loqueretur, consequi non valeret, ne emptor decipiatur.

Præterea hoc ipsum roboratur ex eo quod partum, quo habitatores in venditione excipiuntur, ambiguum est, cum gratis, & pro pensione possit quis alienum domum occupare; quod debet adversus eum, qui potuit aperte loqui, interpretari, id est vendorum; l. veteribus 40. ff. de pact. l. stipulatio 38. s. In stipulationibus, l. quicquid 99. ff. de verbis obligat. Menochius consil. 419. numero 18. 19. Cyriacus controversiar. 153; à numero 12. ubi pluribus probat; pactionem ambiguam ita esse intelligendam, ut minus gravetur, qui ex ea obligatur; ergo pactum illud, Ne habitatores expellantur, debet intelligi de eis qui nummis habitant duntaxat; atque ita concludendum est in casu d. l. si mercedem, s. ult. emptorem non prohiberi omnes inquinilos expellere, qui pensionem sibi non solverint; quod verius videtur, & tenet Card. Lup. nu. 17. Pat. Molin. disp. 490. numero 7. quamvis magnopere meratio, & authoritas Glossa, D. Covarruvias, & sequacium moveat, ut ait Celsius in l. Labeo 7. s. ultimo, ff. de supelleff. legat.

Ibi: Agit autem de evictione donatarius.

Quoties donatio incipit à promissione, si res donata s. ult. sit, competit donatario aduersum donatorem actio de evictione. Glos. in l. ad res donatas 62 ff. de adlit. edit. Ant. Gom. variar. lib. 2. c. 1. n. 5. Trentacinq. variar. resolut. lib. 3. tit. de donat. resol. 2. n. 1. Boër. decis. 67. in princip. Surd. de aliment. tit. 7. quæst. 20. n. 25. Cancer. sup. part. 3. c. 4. n. 20. Fontanella de pali. nupt. tom. 2. claus. 8. part. 14. n. 34. Gratian.

tian. discept. c. 657. n. 47. Tusch. lit. E. conc. 363. eti aliqui dissentiant, quos refert Trentacinq. sup. vers. Secunda opinio. Sed prior, quæ tenenda est, suas patitur limitationes, de quibus per Hermosilla in l. 32. glos. 1. à n. 67. tit. 5. part. 4. Sed præcipuam conclusionem egregie declarat P. Molin. tract. 2. diff. 272. n. 6. ut minime procedat, quando promittitur res certa in specie, ut talis fundus, vel servus Stichus; nam esti donatio à traditione non incipiat, sed à promissione, adhuc donator de evictione non tenetur, nisi appareat, eam fuisse voluntatem ejusdem, ut vellet aliam rem similem, aut ejus valore præstare, si tradita evinceretur; forsitan enim si sciatis rem alienam esse, non donasset, ut de legato differens inquit Justinianus in S. Non solum, Inst. de legat. At si donetur aliquid in genere, donator non satisfacit tradendo rem alienam, quando donatio incipit à promissione, quare de evictione tenetur. Quæ sèp̄ distinctio vera est, & notatu dignissima.

40 Cùm verò donatio originem habet à traditione, si res evincatur, nullum donatario superest auxilium, Glossa nuper allegata, P. Molin. Ant. Gom. Boër. ubi proxime, Trentacinq. nu. 6. Card. Pereira de emption. c. 32. nu. 41. Cancer. nu. 9. Fontanell. nu. 36. Hermos. num. 71. ubi limitat, Menoch. conf. 422. num. 112. qua debent limitari in remuneratoria donatione, Menoch. ubi sup. num. 119. Riminald. Iun. in S. lit. nu. 169. inst. de donat.

Ad Num. 2.

41 Singularis successor expellere non valet colonum, vel inquinilum, qui ad longum tempus, id est, ad decennium s. item ab antecessore conduxit, quoniam jus in re acquirit; Scapuccin. sup. d. reg. 1. ampliat. 9. Tiraquell. de retratt. lignag. S. 3. glos. 14. n. 82. Pet. Barbos. in d. S. fin. 37. in fine. Card. Pereir. de extinctionib. employeis. c. 2. n. 24. Caroc. de rubr. de successor. q. 11. Ant. Gom. d. c. 3. n. 9. Duennas reg. 240. limit. 2. Merlin. de pignor. lib. 4. 9. 172. n. 57. Padill. in l. voluntas. n. 19. C. de fideicom. Guttier. d. c. 8. à n. 21. Gratian. decis. 99. nu. 2. P. Molin. disp. 490. n. 2. D. Larrea allegat. s. 44. n. 6. Tusch. diff. conc. 418. n. 17. Canc. n. 40. Greg. Lop. in l. 19. glos. 7. tit. 8. part. 5. Qui tamen sentit, de jure Legio propter prædictam legem, quæ solum membrum locationis ad vitam, posse colonum expelli, quamvis ad decennium; vel longius tempus conductisset, quem sequit sunt Villalob. in antinom. jur. lit. E. nu. 2. & in oratio commun. opinion. lit. E. n. 57. Olan. in concordant. lit. E. nu. 5. 6. Joseph. Gonçal. variar. quæst. c. 19. n. 33. 55. nec dissentit P. Molin. ubi proxime fed hoc impugnat Guttier. nu. 25. vers. Nibilominus, ubi probat adhuc de jure Regio successorem singularem stare debere locationi factæ ad longum tempus, quia præfata lex Partita hunc casum omisit; atque ita secundum juris communis regulas est decidendum: argument. leg. comm. dissimile 10. ff. de liber. & posthom.

Ad Num. 3.

42 Qui conductus ab antecessore cum hypotheca speciali, vel generali, ad observationem contractus, expelli à particulari successore non permittitur. Marescot. lib. 2. variar. c. 18. à n. 12. Ant. Gom. c. 3. n. 9. vers. Ex quo infertur, Cardin. Mantic. de tacit. & ambig. couvent. lib. 11. tit. 2. n. 15. Greg. Lop. sup. glos. 5. vers. Adde alium casum, ubi in contrab. Fachin. controversiar. lib. 2. cap. 86. Tusch. lit. L. conc. 418. nu. 16. P. Molin. nu. 6. Pet. Barbos. n. 31. Gratian.

Cancer. d. c. 14. de location. n. 41. Merlin. latissime d. q. 172. per tot. Thesaur. decis. 13. gratian. discept. c. 45. n. 25. Guttier. dict. c. 8. n. 29. cum seqq. Ceval. qu. 75. 6. à n. 5. Surd. decis. 40. n. 52. Caroc. ubi proxime q. 25. nu. 25. Morla. sup. dict. q. 2. n. 7. Vide differentiation. 21. n. 8. Scapuccin. limit. 15. n. 13. Rota decis. 399. n. 2. part. 4. de versor. Card. Lug. d. n. 17. vers. Quarti, si res.

Est tamen controversia circa generalem bonorum hypothecam, utrum sufficiat, ne colonus ejiciatur, & verior, ac communior est affirmativa sententia, quam quæ plurimis laudatis prabat Merlin. n. 12. 13. Vela, Greg. Lop. Ant. Gom. ubi proxime, Marescot. nu. 14. Ceval. nu. 30. Caroc. d. n. 25. vers. Ampliatur, Ofasch. Pedemont. decis. 156. à n. 3. Duennas reg. 240. limit. 7. Pet. Barbos. sup. Menoch. conf. 63. n. 17. 18. Pacific. de Salvian. inspect. 4. c. 1. n. 8. Valasc. consult. 76. nu. 16. Mantic. sup. tit. 10. n. 14. Ceval. d. n. 23. Tusch. ubi sup. Philip. Paschal. de virib. patr. potestat. part. 4. c. 6. n. 15. Pat. Molin. Cardin. Lug. sup. Ratio est, quoniam per generalem hypothecam nedum alia bona, sed etiam res ipsa locata obligatur; Negulant de pignor. part. 2. membr. 2. n. 33. Merlin. n. 13. quod cum sit unus realis, sequitur possessor quæcumque, & sic singularē successorem, Greg. Lop. Menoch. Ant. Gom. Barbos. & alii sup. Guttier. dict. c. 8. n. 15. Sed contra præmissam conclusionem tenentes refert Merlin. n. 10. Duennas ubi proxime, qui opinantur solum generalem hypothecam ad hunc effectum non esse satis.

Ut autem præfata resolutioni locus sit, necessario desideratur, quod fiat publicum instrumentum, in quo locatur specialiter rem, aut generaliter omnia bona sua obligat, ut notant Caroc. d. n. 25. Ceval. n. 32. Valasc. ubi proxime, Guttier. n. 20. Gama decis. 243. n. 1.

Ampliatur traditæ conclusio, quamvis generalis bonorum hypotheca fuerit errore, vel oblatione omissa, si constet de consuetudine, & stylo communiter adjici in instrumentis locationis, nam pro apposita habebitur; Merlin. n. 17. Caroc. d. q. 25. n. 30. Ofasch. decis. 135. n. 4. Boër. decis. 181. à n. 52. Cancer. n. 41.

Præterea, si statuo caveretur, ut re locata venu- 46 dita, teneantur conductor eam liberam dimittere, adhuc cum hypothecam habeat, jure retentionis non censembit privatus; quia statutum operatur, quod exequitio adversus conductorem competat; cum de jure communis secus sit; Merlin. n. 16. Ioseph. Ludovic. Lucens. decis. 38. nu. 25. 28. Caroc. nu. 26. vers. Adde Borginum, in fine, Alias ampliationes recentes Merlinus à numero 14. ad 23.

Limitatur tamen principalis conclusio, Primū, quando conductor hypothecarius rem dimisit sponte emptori, nam nec habebit regressum ad eam, nec locator poterit pro interesse convenire; Merlin. cum aliis, nu. 24. Pet. Barbos. num. 32. ad finem. Caroc. nu. 42. Secundum, si succedatur ex causa necessaria per extinctionem juris locatoris, ut in majoratu, feudo reverso ad dominum, & similibus; quia non obstante hypotheca etiam speciali, successor expellere conductorem poterit, Merlin. nu. 25. Mantic. dict. tit. 10. nu. 27. Ofasch. sup. à n. 9. Tertiū, expellitur conductor, offerente singulari successore totum interesse damni emergentis, & lucri cessantis, Merlin. n. 39. de quo statim. Verum quando interesse non est liquidum, nec potest de proximo liquidari, conductor compellitur, accepta idonea cautione, rem dimittere, Mercurial. Merlin. n. 44. 45. nu. 34. cum seqq. Caroc. n. 44. 45. Quar-

Addit. ad Covarruvias

Quartum, si in fraudem creditorum locatio cum hypotheca contrahatur, quo casu illi expellere conductorem non prohibentur, Merlin. n. 60. 61. Surd. decis. 172. n. 9. Giurba decis. 58. n. 61. & sufficit fraus presumptus, Merlin. n. 62. Pet. Barbos. in simili, n. 14. vers. Illud certum est.

Vers. Primum hypothecam.

48 Hypotheca generalis, sive specialis, contractui locationis adjecta operatur, ut liceat conductori rem conductam retinere; donec sibi totum interesse persolvatur; gregor. Lop. sup. Merlin. num. 28. Guttier. in l. nemo potest, n. 44. ff. de legat. 1. & d. c. 8. n. 16. Caroc. n. 28. 29. Ant. Gom. ubi proxime vers. Ex quo infertur, Valasc. n. 5. Duennas d. limit. 7. Menoch. de retinenda. possit remed. 4. n. 38. Scapuccin. limit. 15. n. 11. vers. Illud columnando, Pet. Barbos. num. 31. Pat. Molin. d. disp. 490. n. 6. Caroc. n. 28. Tusch. n. 18. Cui conclusio limitationes, & ampliations proxime traditae convenient.

Vers. Secundum, hinc deducitur.

49 Emptus, aliusve singularis successor, potest expellere colonum, non obstante generali, vel speciali hypotheca, si ei totum interesse obulerit, Merlin. n. 39. Pacific. sup. Ioseph. Ludovic. decis. 38. n. 6. Guttier. in dict. l. nemo potest, n. 44. Caroc. n. 33. Scapuccin. n. 4. Greg. Lop. Duennas. Pet. Barbos. ubi proxime, Gratian. decis. 99. n. 4. Ratio est, quia colonus ex hypotheca, etiam speciali, impedit non valet, ne dominium per alienationem in successorem transferatur, sed duntaxat habet actionem ad interesse, quo soluto, rem suo domino dimittere compellitur: quam & alias rationes refert Merlin. sup. vers. Ratio est, cum seq.

50 Contrarium vero, & sic quod conductor hypotheca munitus expelli nequeat, quamvis interesse offeratur, sustinet Bald. in l. si merces. §. Vis major. ff. locat. Ceval. n. 36. Pat. Molin. n. 7. Menoch. conf. 1075. n. 1. ubi magis communem dixit, Cædix. Cephal. conf. 551. n. 16. volum. 4. Olasc. d. decis. 156. n. 6. & ita Rotam decidit, restatur Merlin. n. 40. Card. Lug. n. 17. vers. Quartu. si res. Quæ sententiae solidissimo argumento comprobatur, nam conductor jus in re habet per hypothecam pro adimplemento contractus; de natura autem ejus est, ut conductor possit intra tempora praescripta re locata frui ad usum destinatum, quod non evitabitur; licet interesse offeratur, ut recte advertit Pat. Molin. n. 8. Unde jus istud in re ipsa radicatum modo potest per alienationem subsequuntur auferri; atque ita quamvis successor offerat interesse, haud plenè satisfacit obligacioni, cui res astricta est, quare nec liberari sic poterit.

51 Hinc respondetur ad fundamentum contrariae opinionis, quia verum non est, conductori solum actionem ad interesse competere; cum jus ad compellendum, ut locationi præcisè stetur; obtineat maximè per exceptionem, quo casu locus non est vulgari axiomi, quod interesse succedit obligacioni ad factum, ut ex aliis docet Merlin. n. 40. vers. Ratione probatur. Card. Lug. sup. Imò Pat. Molin. optimè asseverat, quod quando factum pro quo res est obligata, potest impleri, non liberatur per obligationem interesse. Nec absunt l. Paulus 12. S. 1. ff. quib. mod. pign. vel hypothec. solvit. & similes quibus respondeatur; in illis ideo pignus libera-

ri, quoniam creditori solvit id totum quod sibi debetur, ac in casu nostro non praestatur patientia ad frumentum, quæ debetur, sed interesse & sic hypotheca, nam solvit; cum aliud pro alio, invito creditore solvit non possit, l. 22. §. Mutui datio. ff. de reb. credit. P. Molin. d. n. 8.

Ex quibus concludendum est, quod etsi prior sententia sequacium numero potior sit, haec magis juris principiis accedit, quæ ex mente Patris Molin & aliorum est amplianda, licet colonus in possessione non sit, nec intereret, an hypotheca generalis, vel specialis fuerit. Card. Lug. ibid. Cev. sup. & alii, qui indistincte loquentur.

Ibi: Quod admitti poterit forsitan.

Circa locationem jurejurando roborata tria quæri solent. Primum, utrum si locator juramenta contractum confirmet, ejus singularis successor permitat expellere conductorem, quando nulla intercessit hypotheca? Negativam sententiam probant, Canc. n. 44. ubi sic in Senatu Cathalonie decimus fuisse asseverat, Merlin. sup. n. 15. Menoch. conf. 1075. n. 2. Surd. decis. 221. n. 10. Gratian. disceptat. cap. 37. n. 23. Seraphin. de privileg. iuramenti. privileg. 74. n. 34. Pacific. d. inspect. 2. c. 1. n. 9. Ratio est, quia juramentum cum obliget præcisè ad factum, impedit, ut alienatio in prejudicium conductoris subsistat, atque ita sentient multi, ita astricatum esse successorem ad standum locationi, ut nec praestando interesse, colonum ejicere possit, de quo statim.

Sed contrarium opinionem, & sic quod non obstante juramento possit colonus per singularem successorem expelli, pro viribus defendit, pro ultra que parte Authoribus laudatis, Guttier. d. c. 8. ex n. 32. quod verius est, nam juramentum licet obliget præcisè ad factum juramentum efficit, quod impediatur alienatio in Tertiū prejudicium, aut dominii translatio, ut cum juxta dispositionem l. quodammodo 15. C. de rei vindicat. duobus eadem res diversis temporibus venditur in judicium, nam praeftert emperor secundus cui traditio facta est, quamvis prima venditio fuerit jurejurando vallata, ut probabitur inf. c. 13. n. 52. quo argumento uitur Guttier.

Secundum quod queritur, si cum hypotheca juramentum concurrat locatoris, num conductor expelli jure possit? & negative resolvendum est cum Merlin. sup. n. 24. Menoch. n. 13. Seraphin. privileg. 158. n. 2. Cancer. d. capit. 4. n. 19. Scapuc. dict. limit. 15. n. 51. Joseph. Ludovic. decis. 38. n. 8. 16. Tusch. dict. conc. 418. n. 14. Fachin. controversiar. lib. 2. c. 88. & sententia proxime laudati.

Tertium dubium (de quo in presenti D. Covar.) est, an supposito quod singularis successor in specie proxime teneatur stare locationi, possit offerendo interesse conductorum expellere, vel præcisè cogatur patientem praestare, ut ille re locata fruatur usque ad tempus conventione praescriptum: Et quod præcisè successor teneatur, docent magis communiter DD. ut Caroc. dict. quæst. 25. n. 35. Roland. conf. 6. num. 39. cum seqq. Guttier. in l. nemo potest, n. 45. ff. de legat. 1. Joseph. Ludovic. ubi proxime. Narta. conf. 426. lib. 2. Becc. d. n. 10. Gratian. sup. n. 21. 22. Surd. d. decis. 227. num. 4. f. 11. Seraphin. dict. privileg. 74. n. 32. Mancini. de jurament. part. 4. effect. 132. Fachin. dict. cap. 38. Quibus jungendi sunt relati sup. cum 56. assertentes, hypothecarium colonus expelli, etiam oblatu interesse, non posse; quod probavimus.

Sed

Variar. Resolut. Lib. II. Cap. XV.

Ad Num. 4.

Sed contrarium: scilicet solutione interesse conductorem excludere licere, sustinet common. opinion. 127. n. 10. vers. Tamen pace, Addit. ad Gregor. XV. decis. 68. n. 11. Gabr. conf. 66. n. 12. lib. 1. Barbel. conf. 1. n. 51. lib. 1. Guttier. sibi contrarius d. c. 8. d. n. 32. à quibus non recedit Merlin. n. 44. ubi & alios refert. Sed à priore sententia, ut magis communi, ac vera recedendum non est, non tam ratione jurisjurandi, quam propter hypothecam, quæ ut sup. diximus, n. 50. præcisè obligat successorem singularem ad factum.

Vers. Ultimo est ad hoc considerandum.

56 Hypotheca specialis rei locatae cum pacto expressè de non alienando impedit dominii translationem, ut etiam successor singulatus, præcisè ad locationis implementum teneatur, nec interesse offerendo ejicere valeat conductorem: Merlin. n. 45. Ioseph. Ludovic. sup. n. 11. Caroc. n. 36. Guttier. d. cap. 8. à n. 29. & in d. l. nemo potest, n. 43. Vela dict. dissertat. 20. n. 13. Negufant. sup. pars. 2. m. mb. 1. n. 9. in fine, Anton. Gom. dict. cap. 3. n. 9. vers. Quartu. limita. Tusch. num. 8. gratian. decis. 99. n. 4. 6. Roderic. Suar. in l. post rem judicatam, n. 6. ff. de rejudicat. gregor. Lop. in dict. l. 19 glo. 5. ad fin. Roland. sup. n. 11. Surd. conf. 331. n. 21. Pet. Barbos. in d. S. fin. n. 2. in fine, Card. Lug. sup. n. 17. vers. Tertiū, si conductor. Ratio est, nam esli quoad venditorem contractus subsistat, quod colontum, vel inquilinum nullum jus in re acquirit, ut expellere possit illum, Merlin. n. 28.

Quæ conclusio adversum D. Covar. communiter ampliatur, ut procedat licet hypotheca sit generalis, quoniam l. si creditor. 7. §. fin. de distract. pignor. in qua præmissa resolution fundatur, loquitur indistincte de hypotheca, atque ita utrumque complectitur, ex reguli. non distinguimus 30. ff. de receper. arbitrar. & regulariter nullum est inter speciale, & generale discrimen, l. si generaliter 6. C. qui potior. Nec generalis dispositio restringenda est, l. in fraudem 16. §. fin. ff. de testament. milit. l. 1. §. Et generaliter, ff. de legat. praestand. ex quibus ita docent Greg. Lop. dict. glo. 5. in fine, Tusch. in 10. Ceval. d. q. 657. a. n. 31. Grat. conf. 95. n. 12. Scapuccin. sup. limit. 14. n. 7. Vela. n. 13. Duennas d. reg. 240. limit. 7. Roderic. Suar. sup. n. 11. Becc. conf. 80. a. n. 5. lib. 2. Quibus consentient plures, quos refert Ceval. q. 672. Ant. Gab. commun. lib. 3. tit. de pignorib. conc. 1. tenentes generalem hypothecam cum pacto de non alienando, dominii translationem impedire.

58 Sed generalem hypothecam cum pacto de non alienando locationi adhibitat non efficere, ne dominium per alienationem transferatur, sed necessario speciale, requiri cum D. Covar. sentiunt P. Molin. disp. 491. l. n. 5. Pet. Barbos. n. 34. Merlin. n. 30. Guttier. dict. cap. 8. n. 30. Caldas de renovat. emphyteus. cap. 12. n. 16. cum seqq. Alvar. Valasc. consult. 76. n. 7. & alii relati sup. num. 56. qui affirmant speciale opus esse, quamvis generalem exercendorum gratia opus foret a patris habitatio ne dicere, argumento l. Advocati 4. C. de Advocat. divisor. judicior. sequitur Pichard. in §. Actionum. q. 17. n. 29. Inst. de actionib. Alvar. Valasc. de jure emphyteutic. q. 22. num. 3. Cancer. n. 11.

Quanquam hujusmodi extensio P. Molin. displaceat, qui recte notat, rationem dict. legis Partit. est quoniam ad patrem spectat filio primum sua familia exenti habitacionem parare; atque ita verum est, dominum ad proprium usum auferri. Unde infert, quod esli filius extra familiam degens, aliumdæ necessitate habitacionis premeteretur, non posset pater locator inquilinum expellere, quis non proprio indiget usui: nam cum l. ade §. C. de locat. qua hoc introductum est exorbitans sit à jure, & odiosa respectu conductoris, ut idem Pat. Molin. probat, restringi debet, ne alibi, quam verba sonant, complectatur, & cum necessitatem propriam locatoris domini exposcat, filii indigentia non sufficiet. Quod de rigore juris ita est. Sed contrarium sentiunt Anton. Gom. Trentacinq. ubi proxime, & alii apud Aug. Barbos. in collectan. ad dict. l. ade n. 16. existimantes, posse inquilinum expelli, si filii, parentes, vel fratres locatoris domo locata ad habi-